

Un any de la CUP a l'Ajuntament de Tàrraga: molta feina feta i molt per fer

Ara fa un any que els cupaires vam entrar com a regidors als consistori targarí, tres marcians davant una màquina estranya. El to, els codis, els tempos, el protocol..., era un saber ocult que ningú no ens va transferir. El funcionament de la màquina s'hauria d'anar descobrint sobre la marxa.

Cada dilluns, comissions d'Urbanisme i Finances. A la primera, les qüestions són molt clares, i el diàleg, fluid. La segona, crítica i una mica més tensa. Cada mes, un Ple municipal i tot sovint reunions, patronats, consells municipals. Preguntar, demanar, omplir instàncies i sorprendre'ns de la quantitat d'informació que desconeix el ciutadà és el que hem fet reiteradament durant l'últim any.

Ens proposem treballar a fons el temes que tenim més clars: insistir a les comissions d'urbanisme amb el semàfor de la C-14 davant els instituts, reclamar una obertura de les comissions de seguiment de la piscina coberta a tots els grups, reivindicar polítiques socials i d'habitatge, i demanar transparència i participació ciutadana real i efectiva. A part d'intervenir oralment a les comissions, portem aquestes propostes en forma de mocions, precís i preguntes al Ple, també les publiquem als mitjans i les xarxes per visualitzar la nostra feina. Entremig, surten temes importants davant dels quals ens hem de posicionar en pocs dies: ordenances, pressupostos... Anem de cul. La relació amb l'equip de govern és tèrbola i els seus prejudicis evidents, i amb l'oposició no ens acabem de trobar. La informació és confusa, el temps és just, i com més preguntes i més propostes fem, més receloses són les actituds.

Cap moció ni proposta de la CUP és votada favorablement per l'equip de govern. Els arguments: matisos en l'exposició de motius, el to del redactat. Cap argument consistent, cap crítica concreta, cap proposta de millora, cap esperit de diàleg. La negació per sistema.

En alguns temes se'ns dona la raó amb la boca petita: cal desencallar el problema de la piscina coberta sense fer-se més trampes al solitari, falten educadors de carrer i el pressupost no ho contempla, s'ha de treballar conjuntament la memòria històrica, cal adequar harmònicament la llera del riu Ondara...

En termes generals els qualificatius més recurrents han estat: desconexors, "posturejadors", brindadors al sol, oportunistes, desgastadors.

Fent balanç a posteriori, allò que pensàvem al principi que era un producte de la nostra condició de nousvinguts hem vist que té molt d'estratègia de desgast. L'ús tergiversat del llenguatge, de la informació i del temps, la condescendència i el paternalisme, formen part d'una estratègia destinada a confondre l'altre i evitar el debat per poder fer ús de l'únic instrument eficaç: la majoria consistorial i la fabricació de veritats als mitjans.

El govern, hàbil en els afers i ritmes institucionals utilitzats a plaer, es mostra manifestament inexpert en processos de decisió i deliberació col·lectius. Es posa davant del mirall, i després d'anys de dilacions, apel·lant als nous temps, a les demandes socials i als canvis tecnològics, atorga graciosament a la ciutadania, però sense la seva intervenció, un nou reglament de participació ciutadana, el qual té més de mur de contenció que d'adob per a la participació.

La institució per un costat, el poble per l'altre, ben lluny, convergint cada quatre anys davant d'unes urnes que, curiosament són de vidre transparent. Pura aparença. L'hermetisme, la unidireccionalitat i un solipsisme recalitrant són, malauradament, l'ADN del govern. Contribuir a canviar tot això continua essent el nostre objectiu i la nostra esperança.

CUP Tàrraga

Article publicat a la revista **Nova Tàrraga**, 14 de juliol de 2016